

PIESEŇ LADU A OHŇA
KNIHA PIATA

GEORGE R. R.
MARTIN

TANEC
S DRAKMI
1: SNY A PRACH

KNIŽNICA
SVETOVÝCH BESTSELLEROV

TANEC S DRAKMI

1: SNY A PRACH

PIESEŇ LADU A OHŇA

KNIHA PIATA

GEORGE R. R.
MARTIN

TATRAN

Z anglického originálu George R. R. Martin: A DANCE with DRAGONS,
Book Five of A Song of Ice and Fire, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Bantam Dell,
A Division of Random House, Inc., New York 2011,

preložili Lucia Halová, Barbora Kráľová a Jana Pernišová.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2016 ako 5081. publikácia
a 136. zväzok edície LUK – Knižnica svetových bestsellerov.

Vydanie I.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval AldoDesign, Bratislava.

Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková

Jazyková redaktorka Eva Mládeková

Technická redaktorka Katarína Junášová

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačila Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

Published by agreement with the author and the author's agents,
The Lotts Agency, Ltd.

All right reserved

Copyright © 2011 by George R. R. Martin

Translation © Lucia Halová, Barbora Kráľová a Jana Pernišová 2016

Maps and decorations © Jeffrey L. Ward

Heraldic crests © Virginia Norey

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2016

ISBN 978-80-222-0813-0

túto knihu venujem svojim fanúšikom

*Lodey, Treble, Stegovi, Podovi,
Caress, Yagsovi, X-Rayovi a pánovi X,
Kate, Chatayi, Mormontovi, Michovi,
Jamiemu, Vanesse, Rooovi,
Stubbymu, Louise, Agravaine,
Wertovi, Maltovi, Joovi,
Mousovi, Telisiane, Blackfyrovi,
Bronnovi Stonovi, Kojotovej dcére
a všetkým ostatným šialencom
z Bratstva bez zástav*

*venujem ju čarodejníkom, ktorí mi spravujú stránku,
Eliovi a Linde, pánom Západnej zeme na webe,
Winterovi a Fabiovi zo stránky Winter is Coming
a Gibbsovi, ktorý to všetko začal*

*venujem ju fanúšikom z Asshája v Španielsku,
ktorí nám spievali O medveďovi a panne spanilej,
a skvelým fanúšikom z Talianska,
ktorí mi tak štedro nalievali,
aj čitateľom z Fínska, Nemecka,
Brazílie, Portugalska, Francúzska a Holandska
a všetkých ostatných ďalekých krajov,
ktorí čakali na tento tanec
ale aj priateľom a fanúšikom,
ktorých ešte len stretnem
vdaka vám za trpezlivosť*

POZNÁMKA K CHRONOLÓGII

Viem, od poslednej knihy ubehlo veľa času. Takže by bolo na mieste trochu si to zrekapitulovať.

Kniha, ktorú držíte v rukách, je piaty diel *Piesne ľadu a ohňa*. Štvrtý sa volal *Hostina pre vrany*. Tento diel naň však nenadväzuje v bežnom zmysle, skôr sa dá povedať, že sa ich dej odohráva súčasne.

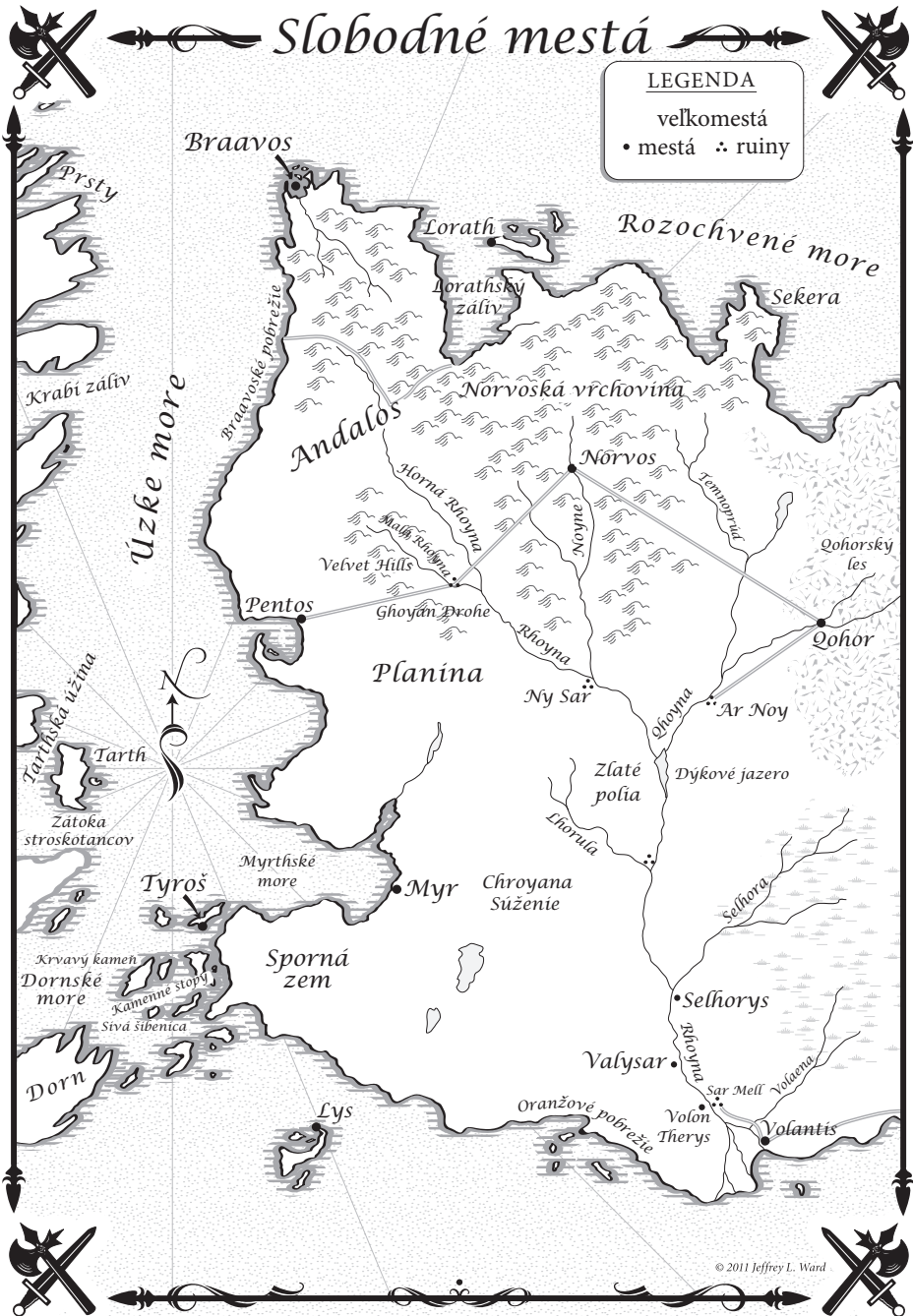
Tanec aj *Hostina* rozprávajú o tom, čo sa dialo bezprostredne po udalostiach opísaných v treťom diele *Búrka mečov*. Zatiaľ čo v *Hostine* sme sa zamerali na Kráľov prístav a blízke okolie, Železné ostrovy a Dorn, *Tanec* nás zavedie na sever do Čierneho hradu, na Múr (ale aj zaň) a na druhý breh Úzkeho mora do Pentosu a Otokárskeho zálivu, aby sme pokračovali v rozprávaní o Tyrionovi, Jonovi Snowovi, Daenerys Targaryenovej a ostatných postavách, s ktorými ste sa nestretli v predchádzajúcom diele. Takže tieto knihy nejdú za sebou, odohrávajú sa skôr paralelne... a sú rozdelené geograficky, nie chronologicky.

Ale len do určitej miery.

Tanec s drakmi je dlhší ako *Hostina pre vrany* a zachytáva väčší časový úsek. V druhej polovici knihy sa znova objavia postavy, ktoré nám ponúkali svoj uhol pohľadu v *Hostine pre vrany*. A znamená to presne to, čo si myslíte – rozprávanie sa dostalo za časové obdobie pokryté *Hostinou* a oba prúdy sa znova spojili.

Po tejto knihe nasledujú *Vetry zimy*. A dúfam, že tam sa budú triasť opäť všetci pekne spolu...

George R. R. Martin
apríl 2011

Slobodné mestá

LEGENDA

- veľkomestá
- mestá :: ruiny

Braavos

Lorath

Rozochvené more

Sekera

Prsty

Krabí záliv

Úzke more

Byraavoské pobrežie

Andalos

Norvoska vrchovina

Norvos

Temppuraj

Qohorský les

Velvet Hills

Horná Rhoyna

Malé Rhoyna

Ghoyan Drohe

Planina

Ny Sar

Zlaté polia

Lhorula

Qoyona

Ar Noy

Chroyana Súženie

Myr

Sporná zem

Myrthské more

Selhorys

Valysar

Oranžové pobrežie

Volon Therys

Volantis

Tarthská úžina

Tarth

Zátoka strokotancov

Tyroš

Krvavý kameň

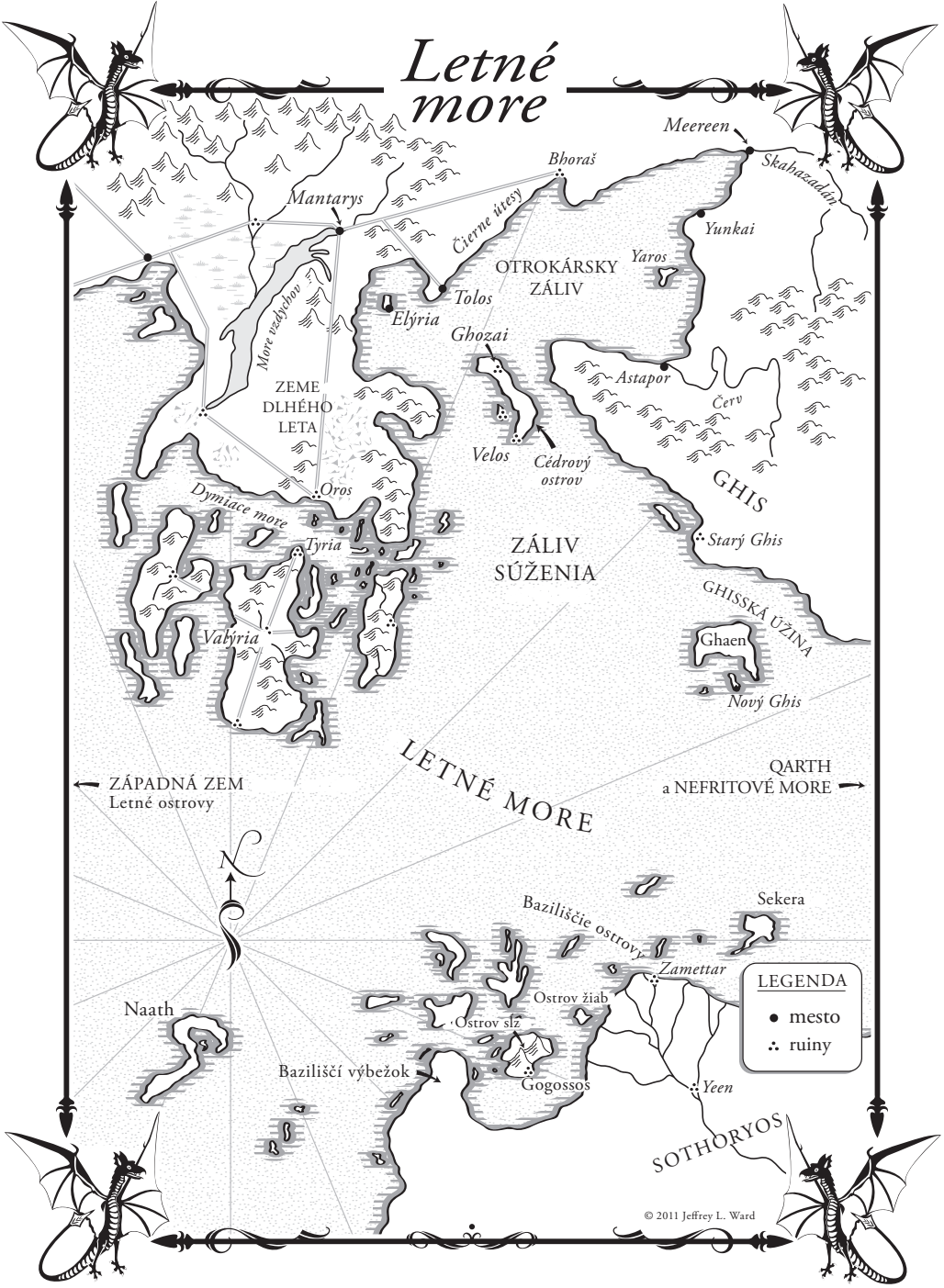
Dornské more

Kamené stopy

Svá šibenica

Dorn

Lys

Letné more

← ZÁPADNÁ ZEM
Letné ostrovy

QARTH
a NEFRITOVÉ MORE →

LETNÉ MORE

LEGENDA

- mesto
- ⋯ ruiny

PROLÓG

Noc páchla človečinou. Warg zastal pod stromom a vetril na všetky strany. Sivohnedú srst' mu farbili roztancované tieňe. Slabučký vánok, čo zaševelil v konároch borovice, privial silný pach človeka na pozadí jemnejších vôní líšky, zajaca, tuleňa, jeleňa a dokonca aj vlka. Warg dobre vedel, že aj tie patria človeku, kyslý zápach mŕtvych koží prerážal čerstvý závan dymu, krvi a hniloby. Iba ľudia sťahujú zvieratá z kože a obliekajú sa do nej.

Na rozdiel od vlkov sa však wargovia ľudí neboja. Od hladu a nenávisťi mu stiahlo žalúdok. Potichu zavrčal, aby privolal svojho jednookého brata a prešibanú sestričku. Len čo vyrazil pomedzi stromy, svorka mu bola za päťami. Zavetrili tú istú stopu. Keď vkĺzol do ich kože, zbadal sám seba, ako uháňa v čele svorky. Z dlhých sivých čelustí mu vychádzali chumáčky teplej bielej pary. Na labách im primrzol sneh, stvrdol na kameň, ale boli lovci a hnali sa za korisťou. *Mäso*, pomyslel si warg, *čerstvé mäso*.

Jeden človek je slabý a zraniteľný. Aj keď je veľký a mocný a má dobrý zrak, sluch má slabý a pachy mu nič nehovoria. Jelene, losy, ba i zajace ho poľahky predbehnú, medvede a kance zasa premôžu. No človečie svorky sú oveľa nebezpečnejšie. Keď sa vlky priblížili ku koristi, začul warg skučanie mláďaťa, chrupčanie zamrznutej snehovej pokrývky pod nemotornými človečími labami, šuchot kožušín a cvendžanie dlhých sivých pazúrov, čo pri sebe nosí človek.

Meče, zašepkal mu vnútorný hlas, *oštepy*.

Z obnažených hnedých konárov viseli ľadové tesáky. Jednooký sa predieral húštím a rozmetával sneh na všetky strany. Svorka ho nasledovala. Vybehli na kopec, zliezli na druhej strane a pred nimi sa zjavila čistina s korisťou. Zbadal samicu, v náručí zvierala mláďa zakrútené

do kožušín. *Tú si nechaj nakoniec*, zašepkal hlas, *najprv sa zbav samcov*. Hulákali na seba ako vždy, no warg cítil ich strach. Jeden držal drevený pazúr, vysoký ako on sám. Hodil ho do nich, ale ruka sa mu triasla a pazúr minul cieľ.

Vtedy sa na nich vrhli.

Jednooký brat zvalil samca so zubom do záveja a rozhryzol mu hrdlo. Sestra prekĺzla za druhého a napadla ho od chrbta. Ostala len samica s mladým.

Aj samica zvierala malý kostený pazúr, no pustila ho, len čo jej zahryzol do nohy. Spadla na zem a oboma rukami objala hlučné mláďa. Pod kožušinami bola len kosť a koža, ale cecky mala plné mlieka. Zato mláďa bola skutočná pochúťka. Najšťavnejšie kúsky nechal bratovi. Kým sa svorka krmila, zamrznutý sneh navôkol sa pomaly farboval krvou.

Ďaleko odtiaľ, v hlinenej chatrči so slamenou strechou, dymníkom a podlahou z udupanej hliny sa Varamyr zachvel a oblizol si ústa. Mal krvou podliate oči, popraskané pery a sucho v krku, ale v ústach cítil chuť krvi a sadla, hoci mu od hladu skrúcalo žalúdok. *Detské mäsko*, pomyslel si a spomenul si na Balíka. *Ludské mäso*. Vari už klesol tak hlboko, že túži po ľudskom mäse? V duchu počul, ako naňho Haggon vrčí. „Ludia môžu jesť zvieratá a zvieratá ľudí, ale človek, ktorý ochutná človečinu, je netvor.“

Netvor bolo odjakživa Haggonovo oblúbené slovo. *Netvor, netvor, netvor*. Iba netvor žral ľudské mäso, páril sa s vlčicami alebo vnikal do cudzích ľudských koží.

Haggon bol slaboch, bál sa vlastnej moci. Keď som ho pripravil o nádej na druhý život, zomrel v slzách a opustený. Varamyr mu zjedol srdce. *Veľa ma naučil, a práve vďaka nemu som po prvý raz ochutnal ľudské mäso*.

Pravdaže, vo vlčej koži. Nikdy nezjedol človečinu ľudskými ústami. Napriek tomu nemienil pripraviť vlky o hostinu. Boli rovnako vyhladovaní ako on, iba kosť a koža, uzímení a lační, a tá korisť... *dvaja muži a žena s dieťaťom, čo po porážke vbehli smrti do náručia. Aj tak by dlho nevydržali, buď by ich zahubil mráz alebo hlad. Takto je to lepšie, aspoň sa netrápili. Rýchla smrť. Vykúpenie*.

„Vykúpenie,“ šepol. Škriabalo ho v hrdle, no dobre mu padlo počuť ľudský hlas, aj keď len vlastný. Vlhký vzduch páchol plesňou, zem bola studená a tvrdá a oheň viac dymil ako hrial. Priplazil sa k nemu čo najbližšie, kašľal a triasol sa, v boku sa mu otvorila rana a bolestivo pulzovala. Krv mu vsiakla do nohavíc až po kolená, zaschla a stvrdla.

Bodlina ho varovala, že sa to môže stať. „Zošila som ti ranu čo najlepšie, ale musíš oddychovať, inak sa ti potrhajú stehy a nezahojí sa.“

Bodlina bola jeho posledná spoločníčka, kopijníčka do špiku kostí –

samá bradavica, zocelená a vráskavá. Ostatní ich cestou opustili. Jeden za druhým sa pobrali do svojich dedín, k Mliečnej vode, do Tvrdeho domu alebo do lesa po istú smrť. Varamyr nevedel, kam sa podeli, ani ho to nezaujímalo. *Mal som do niektorého vklznuť, kým sa dalo. Do jedného z dvojčiat alebo do toho veľkého so zjazvenou tvárou, či do toho mladého ryšavca.* No čo keby na to ostatní prišli? Vrhli by sa naňho a zabili ho. Navyše ho prenasledovali Haggonove slová a potom už bolo neskoro.

Po bitke sa v lesoch túlili tisícky hladných vydesených divochov, čo utiekli pred krviprelieváním pri Múre. Niektorí sa chceli vrátiť do opustených domovov, iní zase pochodovať späť a znovu zaútočiť na bránu, no väčšina len bezcieľne blúdila divočinou. Unikli síce havranom v čiernych plášťoch aj rytierom v sivom brnení, ale prenasledovalo ich neúprosnejšie vojsko. Zo dňa na deň sa rozrastali zástupy mŕtvol. Mnohých zabil hlad, mráz či choroby, ďalší padli za obeť bývalým spolubojovníkom, ktorí s nimi prednedávnom pochodovali na juh pod vedením Mancea Nájazdníka, kráľa za Múrom.

Mance padol, šepkali si zúfalo divosi, *zajali ho, je mŕtvy.* „Harmu zabili, Mancea zajali a ostatní utiekli a nechali nás napospas osudu,“ tvrdila Bodlina, keď mu zašivala ranu. „Tormund, Uslzený, Varamyr v šiestich kožiach, všetci naši statoční nájazdníci. Kam sa len podeli?“

Nespoznala ma, uvedomil si Varamyr. *A prečo by aj?* Bez svojich zvierat vyzeral ako niktoš. *Predtým som bol Varamyr v šiestich kožiach, stoloval som s Manceom Nájazdníkom.* Meno Varamyr si vymyslel, keď mal desať rokov. *Meno hodné lorda, mocné a hrozivé, meno z piesní.* A napriek tomu zdupkal ako vyplašený králik. Vysvitlo, že strašný lord Varamyr je obyčajný zbabelec, no nezniesol, aby sa to dozvedela aj stará kopijníčka, tak jej povedal, že sa volá Haggon. Neskôr premýšľal, prečo si zo všetkých mien vybral práve toto. *Zožral som mu srdce a zapil ho jeho krvou, a predsa ma stále prenasleduje.*

Jedného dňa sa k nim prirútil jazdec na vycivenom bielom koni a všetkých presviedčal, nech zamieria k Mliečnej vode, kde Uslzený zbiera vojsko, s ktorým by prekročil Most z lebiek a dobyl Tieňovú vežu. Veľa ľudí s ním odišlo, ale väčšina ostala. O pár dní nato sa zjavil akýsi zanovitý bojovník v kožušinách, obvešaný jantárom, obchádzal ohniská a nahováral divochov, aby sa vydali na sever a utiahli do údolia Thenn. Varamyr nechápal, prečo by tam mali byť v bezpečí, keď aj Thennčania odtiaľ zutekali, no mnohí ho nasledovali. Ďalšie stovky sa pridali k lesnej čarodejnici, ktorá mala videnie, že po nich príde flotila lodí a odviezie ich na juh. „Musíme ísť k moru,“ vykrikovala Krtica a jej prívrženci sa obrátili na východ.

Varamyr by sa k nim pridal, keby mal viac sily. Sivé studené more však bolo ďaleko, vedel, že takú dlhú cestu by neprežil. Zomrel už deväťkrát a tentoraz ho čakala skutočná smrť. *Plášť z popolky*, spomenul si, *bodol ma pre obyčajný plášť z popolky*.

Jeho majiteľka bola mŕtva, ktosi jej rozmlátil hlavu na krvavú kašu s úločkami kostí, ale jej plášť vyzeral teplý a hrubý. Snežilo a Varamyr nechal svoj plášť pri Múre. Prišiel tam o všetok svoj majetok: kožušiny na spanie, vlnené spodky, čižmy z ovčej kože a kožušinové rukavice, zásoby jedla a medoviny, pramene vlasov všetkých žien, ktorých sa kedy zmocnil, dokonca aj zlaté náramky, čo mu daroval Mance. *Zhorel som a potom zutekal, šialený od bolesti a strachu*. Pri tej spomienke sa hanbil, ale rozhodne nebol sám. Celé stovky, ba tisíce divochov vzali nohy na plecia. *Nemali sme šancu. Vyrútili sa na nás rytieri v ocelovom brnení a pobili všetkých, čo zostali bojovať. Mohli sme len ujsť alebo zomrieť.*

Uniknúť smrti však nebolo také jednoduché. Keď Varamyr v lese narazil na mŕtvu a zohol sa, že si vezme jej plášť, vôbec si nevšimol chlapca, čo vybehol z húštia, zabodol mu do boku dlhý kostený nôž a vytrhol mu z rúk popolku. „Bola to jeho matka,“ vysvetlila mu neskôr Bodlina. „Ten plášť patril jeho matke a ty si ju okrádal...“

„Bola predsa mŕtva,“ vyhlásil Varamyr a mykol sa, keď mu kostenou ihlou prepichla kožu. „Nieкто jej rozbil hlavu. Nejaký havran.“

„Čoby havran, Kopytníci. Videla som ich.“ Ihlou mu zašívala ranu na boku. „Nemajú ďaleko od zverov, a ktože ich teraz skrotí?“ *Veru nik. Ak Mancea naozaj zabili, slobodný národ je odsúdený na zánik*. Thennčania, obri, Kopytníci, jaskynní ľudia s nabrúsenými zubami aj kmene zo západného pobrežia s kostenými záprahmi... po všetkých si príde smrť, aj po havrany. Čierne plášte to zrejme ešte netušia, ale stihne ich rovnaký osud ako ostatných. Nepriateľ sa blíži.

V duchu začul Haggonov drsný hlas: „Čaká ťa dvanásť smrtí, chlapče, a každá bude bolieť... ale po tej skutočnej príde nový začiatok. Druhý život je vraj jednoduchší a krajší.“

Onedlho zistí, či mal učiteľ pravdu. Vedel, že skutočná smrť sa blíži, cítil ju v štipľavom dyme, čo naplňal chatrč, aj v teple, čo zacítil pod prstami, keď vopchal ruku pod oblečenie a dotkol sa rany. No drvila ho zima, zaliezala mu až do špiku kostí. Tentoraz ho zabije chlad.

Naposledy zahynul v plameňoch. *Horel som*. Spočiatku si myslel, že ho zasiahol zápalný šíp z Múra... lenže tento oheň ho spaľoval *zvnútra*. A tá bolesť...

Varamyr zomrel už deväťkrát. Raz ho zabila kopija, inokedy roztrhal medveď a raz dokonca vykrvácal, keď vrhol mŕtve šteňa. Prvýkrát okúsil

smrť, keď mal šesť rokov – otec mu sekerou rozťal hlavu. Nič sa však nevyrovnalo bolesti, akú zažil, keď ho spaľoval oheň. Chcel odletieť, aby jej unikol, no zúfalým mávaním krídel len ešte väčšmi rozduchával plamene. V jednej chvíli letel ponad Múr a sledoval pohyb nepriateľa, vzápätí mu srdce zhorelo na popol a ocitol sa vo vlastnej koži, takmer pritom prišiel o rozum. Pri tej spomienke ho striaslo.

Vtedy si všimol, že vyhaslo v ohnisku.

Ostala v ňom iba hĺbka obhorených polien a pár svietiacich uhlíkov v pahrebe. *Ešte dymí, stačí naň len priložiť. Zaťal zuby, priplazil sa ku kôpke konárov, čo nazbierala Bodlina, prv než sa vybrala na lov, a prihodil na pahrebu zopár vetvičiek.* „No tak,“ zachrčal. „Chyťte sa!“ Dúchol do uhlíkov a v duchu sa modlil k bezmenným bohom lesov, kopcov a polí.

Nevyšlyšali jeho prosbu. Po chvíli zmizol aj dym a v chatrči sa ochladilo. Varamyr nemal kresadlo, práchno ani drevo na podkúrenie. Vlastnými silami oheň iste nerozdúcha. „Bodlina!“ zvolal zachrípnutým hlasom plným bolesti. „Bodlina!“

Mala špicatú bradu, plochý nos a na líci bradavicu, z ktorej vyrastali štyri dlhočizné tmavé chlpy. Bola škaredá ako noc, ale aj tak ju túžil znovu vidieť. *Mal som sa jej zmocniť, skôr než odišla. Ako dlho je preč? Dva dni? Tri? Nebol si istý. V chatrči vládlo prítmie, celý čas podriemkaval, nevedel, či je vonku noc, alebo deň.* „Počkaj tu,“ vyhlásila. „Idem zohnať niečo pod zub.“ A tak čakal ako sprostý a dumal o Haggonovi, Balíkovi aj hriechoch, ktoré napáchal, no prešli celé dni a Bodliny nikde. *Už sa nevráti.* Ktovie, či ho neprekukla. Možno mu videla na tvári, čo má za lubom, alebo sa prezradil, keď blúznil v horúčke.

Netvor, začul Haggonov hlas, akoby bol tu, rovno pri ňom. „Je to len škaredá kopijníčka,“ namietol Varamyr. „Ja som významný človek, warg, prevtelovač. To ja si zaslúžim žiť, nie ona.“ Odpovede sa nedočkal. Napokon, bol tu sám. Bodlina odišla, opustila ho ako všetci ostatní.

Aj vlastná matka sa ho zriekla. *Za Balíkom plakala, ale za mnou nie.* Keď ho otec vytiahol z postele, aby ho odovzdal Haggonovi, nevenovala mu jediný pohľad. Celou cestou do lesa kričal a kopal, až kým mu otec nedal facku a neprikázal zavrieť ústa. „Patriš medzi svojich,“ vyhlásil a sotil ho Haggonovi k nohám.

Mal pravdu, uvedomil si v triaške Varamyr. *Haggon ma veľa naučil. Ukázal mi, ako loviť zver, chytať ryby, zaklať prasa a vykostiť pstruha, aj ako sa nestratiť v lese. Zasvätil ma do života wargov a prevtelovačov, hoci som bol nadanejší než on.*

O niekoľko rokov šiel hľadať rodičov, aby im povedal, že z ich malého Uzlíka vyrástol Varamyr v šiestich kožiach, ale obaja boli už dávno mŕtvi